

Prológus

A Szürke Hegység sötét sziklái megannyi történetet láttak már ezen a világon. A környező földeket magasan az Egek felé emelkedve őrizte, ahol az istenek tanyáztak és az emberek elődeivel együtt tekintettek le a tájra.

Egykor, a világ ezen részét a klánok uralták. Bár közös vezető nélkül egységesnek nem voltak mondhatók, mégis szövetségeik és törvényeik miatt jól megfértek egymás mellett. A törvényeket egykor az istenek szabták, az emberek pedig mélységesen tisztelték őket. Ez volt a Klánok Földje, ahol a sámánok közvetítették az istenek akaratát és a hősök életüket adták népükért.

Majd jött Hjalmar a Hódító, a Szürke Kígyó klán vezére, több évszázadnyi tradíciónak hátat fordítva véres háborúba kezdett a területekért. Akik nem adták oda maguk, azoktól erővel elvette, mígnem a Szürke Hegység védelmező árnyékát el nem érte. Később királynak kiáltotta ki magát és ő lett az új ország vezetője, melyet az istenek ősi nyelvén klánja után Graormiának nevezett el. A hegységben élő klánokat azonban sosem zargatta. Bár az igazi okára sosem derült fény, az emberek úgy gondolták, hogy a hegy mérete és az istenekhez való közelsége volt az, ami megakadályozta ebben Hjalmart.

Nem ez lett volna az első, hogy istenek beleszóltak az emberek cselekedeteibe: magáért a világért folyamatos harcot vívtak egymással. Mióta Unvoth, Minden isten atyja, a Hegyek Oltalmazója, a Szürke Hegységet választotta szent helyéül, a hatalomra vágyó gyermekei minduntalan próbálták megszerezni tőle. Úgy tartották, aki a Szürke Hegységet birtokolja, azé lesz a világ is, mert annak legmagasabb pontja olyan közel van az istenekhez, hogy ha megnyitják a két világ közötti kaput a szellemek és démonok szabadon átjárhatnak egyik világból a másikba. Azonban Unvoth ezt minden gyermekének megtiltotta. Ha úgy látják szükségesnek a világra ők maguk átmehetnek, hogy az embereket segítsék. A szellemek engedélyükkel üzenhetnek, de át soha nem kelhetnek a kapun és a világ övék nem lehet.

Unvoth, a Holtak védelmezőjét, az Éjszaka istennőjét - Anoát, kérte meg arra, hogy válassza el az Egektől a földet. Anoa ennek eleget is tett, de ezzel elvágni látszott az embereket isteneiktől, Unvoth ezért a mágia hatalmát ajándékozta nekik. Akik lelke elég közel állt hozzájuk, használhatta a tőlük kapott hatalmat és kapcsolatot teremthetett az Egekkel. Ők voltak a sámánok.

Ám a gonosz istenek, akik Unvoth hatalmát és világot akarták, próbálták kijátszani atyjukat. Sajátjaik közül többüket olyan hatalommal ruházták fel, amivel még a

sámánok se tudtak volna szembeszállni, hogy megvédjék a klánjaikat. Unvoth ezért Avandorral, a Háború és Igazság istenével közösen még több embert áldott meg mágiával és sámánjaikat még erősebbé tette, akikhez egyik mágia használó sem volt fogható. Így indult az Örök háború a világért.

Mikor Wodar, a Halálhozó, a Bosszú és a Pusztítás hollóistene a Szürke Hegység lábánál felégette Evuenna, az Erdők védelmezőjének és a Vadászok istennőjének szent erdejét, az istennő több klánból hőst választott magának, akik megállíthatták Wodar terjeszkedését. Példáját követve a többi isten is hasonlóan tett. Hőseik minél nagyobb cselekedetet hajtottak végre, annál erősebbek lettek és a gonosz istenek elkezdtek visszaszorulni. Ismét új eszközökhöz kellett nyúljanak.

Bár a sámánok és az istenek papjai a törvényeket mindig próbálták betartatni, lépten nyomon voltak, akik megszegették. Úgy tartják, hogy őket a gonosz istenek vették uralmuk alá. Nem egy alkalommal Wodar ültette el a bosszú iránti vágyat az emberek szívébe, akik emiatt meggondolatlanul cselekedtek és mielőtt észrevették volna számkivetetté váltak. Hjalmar a Hódító is hasonló útra léphetett egykor, de ő félté annyira az isteneket, hogy ne hagyja elméjére borulni a sötétséget.

Ahogy teltek az évszázadok Graormia lakói az egységnek köszönhetően fejlődésnek indultak, az istenek tisztelete némileg halványulni kezdett, de ezzel együtt egy új isten is született, Gulvet, a Tudomány istene, akit Merion, a Bölcsesség istene segített. Elhozták a változást a világba. Ám a hegységben a klánok még mindig őrizték hagyományaikat, melyeket az új találmányok sosem voltak képesek helyettesíteni. Ezt Graormia lakói is belátták, így varázs tudóik tisztelete mit sem halványodott, hiszen ők voltak, akik gátat szabhatnak a gonosz erők terjedésének, amit a rosszakaró istenek a világra szabadítani próbálnak. De vajon mire mennének a hősök nélkül?

1.fejezet – Az Ezüst Medve lánya

A fagyos téli szél csípte Sigrid bőrét, ahogy Vörösbérc várának falán állt. Mintha a vértete és ruházata nem is lenne rajta, úgy hatolt át rajta a hideg. Kék szemeivel metsző pillantást vetett az előttük állomásozó Fekete Holló klán serege felé, miközben hosszú szőke haját kezével félre söpörte arcából.

- „Az istenek kegyét és a megbecsülést magadnak kell kivívnod. Máséval nem ékeskedhetsz” - hallotta apja hangját a fejében. Bár már évek óta nincs vele, mégis olyan tisztán élt benne az emlék, mintha csak az imént szólt volna hozzá. Jól tudta, mennyi

minden forog kockán és az Ezüst Medve lányától mindig is többet vártak el. Most talán végre eljött a pillanat, amikor bizonyíthat, nem önmagáért, hanem az egész klánért harcolva.

Ahogy végignézett a váron, tudta, hogy előnyben vannak a Fekete Hollókkal szemben. A Szürke Hegység meredek sziklái komoran tornyosultak Vörösbérc várának falai fölé. A várat hajdan őseik hatalmas munkával vájták ki a sziklafal tövéből és az alatta elterülő várost vastag kőfallal vették körbe, amelyet bástyák szegélyeztek. A bejáratától keletre pedig mély szakadék védte, így a maga nemében bevehetetlennek volt mondható, de csak amíg a készletek kitartottak.

Az egész várra feszült csend ereszkedett, ahogy a Vörös Sólyom klán harcosai vártak. Csak a szél süvöltése és a magasban repkedő sólymok vijjogása törte meg a csendet. A falakon az íjászok készenlétben álltak, szorosan markolva fegyvereiket, míg köztük elszórtan a harcosok fejszével és karddal a kezükben várták az alkalmat, hogy, ha kell, társaikat védelmezzék az ostromlók ellen. A védők talpig vörös-fekete harci festésben, arcukon elszántsággal figyelték a távolban mozgolódó sereget, a túlerő nyomasztó árnyékában.

- Rengetegen vannak - mondta az egyik íjász miközben nyílveesszőit rendezgette idegesen a tegezben.

- Kellenek is ennyien. De a falaink erősek, mi pedig kitartunk, amíg csak kell. Trond serege hatalmas, de hibát követett el, amikor azt hitte, könnyű dolga lesz velünk - mondta Sigrid biztató félmosolyt villantva a férfi felé, mielőtt ismét az előttük álló sereget kezdte méregetni.

Tudta, hogy hamarosan eljön ez a pillanat. A Fekete Holló klán emberei már hetek óta portyáztak a környéken. Eleinte csak néhányan merészkedtek be a határaikon belülre, ám idővel egyre többen jöttek, alaposan megnehezítve a helyzetet. A vadászok, akiket kiküldtek, hogy a közeli erdőket járva élelmet gyűjtsenek, egy idő után már nem tértek vissza. Akik mégis előkerültek sokszor súlyosan megsebesültek. Elmondásuk alapján a Fekete Hollók több helyen is csapdát állítottak és bárkivel, aki szembe került velük, könyörtelenül végeztek. Sigridnek is volt alkalmja egy-egy ilyen rajtaütésbe keveredni, de eddig az isteneknek köszönhetően sikerült legyőzzék támadóikat. Aztán amikor pár napja megjelentek a hollók az égen, tudták, hogy közel az újabb háború. Sokan a Vörös Sólyom klán tagjai közül a falakon kívül rekedtek, köztük a hadúr fia, Einar is és csak remélni tudták, hogy Ivor az Erőskezű egyetlen fia nem jutott arra a sorsra, mint olyan sokan mások.

Sigrid mély levegőt vett, fejszóját két kezével szorosan megmarkolva, gyűlölettel teli tekintettel ismét a lassan dagadó sereg felé pillantott. Hasonlóan Einarhoz, Sigrid férje, Hosvirs fia, Tyrkir, pár nappal korábban az egyik csapattal kiment, hogy segítsen a várfalon kívül rekedteknek biztonságba juttatni, de nem tértek haza. A Vörös Sólyom klán sámánja, Orvar kiküldte madarát, hogy körbekémleljen. Sólymán keresztül látta, hogy több csapat vérbe fagyva fekszik a hóban. Némelyiknek sikerült megtalálni azokat, akiknek nem volt lehetőségük visszajutni a vár védelmező falai közé, de a Fekete Holló klán emberi válogatás nélkül mindannyiukkal végeztek. Nem számított nekik, hogy aki előttük áll egy harcos, vagy csak egy fegyvertelen gyermek. Tyrkir is köztük volt...

Teljes szívéből gyűlölte őket. Túl sok mindenkit vettek már el tőle és tudta, hogy ennek véget kell vetni. Nem az első eset, hogy megtámadták őket, egykor az apja, Hlodvir az Ezüst Medve is életét adta ellenük harcolva. Sigrid nem akarta feláldozni magát, még nem érkezett el az ideje, de kész volt mindent megtenni, hogy klánja biztonságban legyen. Feszülten figyelt, hogy a hozzá rendelt embereket minél előbb megfelelő parancsokkal tudja ellátni.

A kapuhoz közel foglalták el helyüket azok a zsoldosok, akik nem sokkal azelőtt, hogy Orvar kiküldte volna sólymát egy kereskedőkből álló karavánt kísérték. A karaván vezetője egy bizonyos Arnulf Drossel graormiai kereskedő, aki már nem egyszer járt a várban. Bár jól képzett zsoldosok kísérték őket, mégis nem egy embert vesztettek el a Fekete Hollók miatt, akik így a klánok közötti kereskedelmet lehetetlenné tették számukra és jobbnak látták, ha a vár falain belül maradnak. Ivor természetesen megengedte nekik és bízott benne, hogy zsoldosaik most jó szolgálatot tesznek az esetleges ostrom során. Már messziről lerítt róluk, hogy nem közéjük tartoznak. Vértetük sokkal masszívabb volt, némelyikük teljes páncélt viselt, fegyvereik is másképp festettetek, mint amit a hegyekben élő klánok harcosainál látni. Mikor Ivor a nagyteremben fogadta őket, ugyanazokról az eseményekről számoltak be, mint a túlélők is korábban, illetve alátámasztottak mindent, amit Orvar is látott. Azzal, hogy őket is megtámadták a Fekete Hollók tudtukra adták, hogy az esetleges szövetségeseket sem kímélik.

A sereg hosszan felsorakozott felkészülve arra, hogy a várat minden lehetséges irányból támadni tudják. Sigrid idegesen fürkészte őket a távolban. Egészen az utolsó pillanatig reménykedett benne, hátha küldenek valakit párbaj ajánlással, de ennek nyoma sem volt. A távolban elhangzó kürtök hangja vészjóslóan verődött vissza a kőfalakon, az egész klán tudára adva, hogy a Fekete Hollók serege hamarosan megindul.

Óráknak tűnt, mire a sereg elég közel érkezett a rohamhoz. Fekete-szürke harci festésükben, mintha sötét árnyak lettek volna a fehér tájban. Ismét felcsendülnek a kürtök. A sereg egyként indította meg rohamát. Csatakiáltásukba beleremegett a föld. Számtalan harcos közeledett, de a Vörös Súlyomok kivártak.

Mikor lőtávon belülre kerültek az íjászok célba vették őket, de a nyílzápor ellenére így is többen elérték a falakat. Harcosaik védelmi gyűrűjébe létrákat hoztak, melyeket azonnal a falnak döntöttek. Horgas végük hatalmas csattanással akadt a falakba. Az egyik létra pont Sigrid előtt volt. A mellette álló bajtársával próbálták kiakasztani, de túlzottan megfogta a fal, ahogy az ellenség emberei elkezdtek felmászni rajta súlyukkal csak nehezítették rajta. Sigrid egy hatalmas csapást mért fejszéjével a fa részére, a kampó meglazulni látszott, újabb ütés és a vas engedett. Sikertelenül kiakasztaniuk és eltávolítaniuk. A lassabb álló katonák hiába igyekeztek megtartani, a létra hatalmas csattanással ért földet a sziklás talajon, miközben a rajta állók próbálták menteni magukat, sikertelenül. Ketten a zuhanás után mozdulatlanul feküdtek a földön, míg a többi harcos egyszerűen átlépett felettük.

Ahogy Sigrid egy pillanatra körbe nézett nem látott a falakon olyan részt, ahol ne próbáltak volna felmászni. A támadás minden ponton zajlott, így kénytelenek voltak erőiket megosztani, ezzel gyengült a védelmük, de nem adják fel.

Egy nyílvevő süvített el a füle mellett, csak ekkor vette észre, hogy időközben az ellenfél íjászaik elég közel kerültek hozzájuk és kihasználva a terep nyújtotta rejtékhelyeket folyamatosan lőttek, ezzel fedezve a harcosokat. Ismét felakadt egy létra a közelében, majd nem messze tőle egy másik is. Szaladt volna, hogy visszalökje mielőtt felmáshozna rajta, de ekkor újabb nyílvevők vették célba. Kénytelen volt lebukni a vár falának védelmébe.

Ahogy felnézett a kapu felé, látta, hogy Ivor a távolban utasításokat ad. Bent a várfal tövében azonnal mozgás támadt. Lentről többen forró vízzel teli vödröket adtak fel, hogy az ellenségre boríthassák.

Egy férfi mászott fel a létrán Sigrid mellett. Még fel se tette a lábát a falra, a nő egy jól irányzott csapással eltalálta és vérben úszva zuhant le a mélybe, egyik társát is magával sodorva. Egyre több Fekete Holló próbálta megvetni a lábát a falakon, eddig sikertelenül. A védők sorra fáradhatatlanul vágták le őket. Sigrid verejtéktől csatakosan, kapkodta a levegőt ahogy minden erejét beleadva újra és újra lesújtott fejszéjével. Az idő egyenesen vánszorgott. Nem messze tőle egy kő csapódott a falba két íjász társát

letarolva. Csak ekkor látta meg Sigrid, hogy a hajító gépek lőtávolságon belülre kerültek.

- A ballisztákat! - kiáltott oda az egyik íjásznak, aki csak bólintott és már szaladt is, hogy begyűjtsa a jelző tüzet.

Újabb kő csapódott a falba. Egyenesen azt a részt célozták, ahol állt. Ezt kihasználva a létrákat elkezdte leakasztani.

- Gyorsan! Húzzátok be! - majd ketten elkezdtek a falakon belülre behúzni a létrákat, amiket a bentiek azonnal el is vittek.

Ekkor hallotta meg a balliszták hangját, ahogy hatalmas robajjal támadásba lendültek. Bár csak két gépezetük volt, így is nagy hasznukat látták.

Pár éve náluk járt egy graormiai mesterember, aki jó pénzért készítette el nekik. A bástyák tetejére helyezték el őket, ahol gondosan letakarva őrizték, hogy az időjárás ne tehessen kárt bennük. Bár akkor még nem sejtették, de pont ez az óvatosság volt az, ami miatt a Fekete Hollók nem szerezhettek róluk tudomást. A balliszták egyenesen az érkező ostromgépeket vették célba. Néhány jól célzott lövéssel sikerült eltalálniuk a lángoló végű gerenda méretű dárdákkal, amik belsejébe olajat töltöttek. Mikor a lövedék célt ért az olaj mindent beborított, ahogy a kis agyag lemez az ütés hatására darabokra tört. Azonnal lángra lobbantották a gépeket a körülötte levő embereket sem kímélve. Sigrid megengedett magának egy gyors elégedett mosolyt, majd ismét a falakhoz fordult. Újabb roham indult.

Amíg az ostromgépekkel voltak elfoglalva oldalról még többen érkeztek és a falak azon részén az íjászok már nem tudták olyan könnyen lőni őket. Orvar tanítványaival ekkor segítségükre siettek. Mágiajukat megidézve villámokat szórtak és tűzgolyókat hajítottak az ellenségre.

Az Fekete Holló klán emberei tovább próbálkoztak a falak megmászásával. Szinte kitáncolt Sigrid talpa alól a kő, amikor egy hatalmas szikla csapódott be nem messze a kapunál, ahol a graormiai zsoldosok harcoltak. Fal még kitartott, de újabb szikla érkezett. A távolban az ellenség mágia használói sziklákat téptek ki a talajból és úgy próbálták a kapukat áttörni. Sigrid próbált jelezni a zsoldosoknak, de nem vették észre. Torkaszakadtából kiabált, végül az ellenséggel harcolva megindult a kapu felé. Újabb szikla csapódott be. A mágia használók okosak voltak, olyan helyet választottak maguknak, ahol nehéz őket észrevenni, de Sigrid pont rájuk látott. Sajnos az ő íjászainak messze voltak, de a kapunál álló zsoldosok számszerűjai talán el tudnának addig lőni.

- Hé! Ott vannak! - lengette meg fejszójét jelzésképp.

Ekkor végre az egyik idősebb zsoldos észrevette. Tekintetével kereste, mit próbál Sigrid mutatni neki. Ahogy a felismerés átfutott az arcán azonnal oda kiáltott a közelében álló számszeríjaszoknak, akik célba vették a két mágiahasználót. Néhány sikertelen lövés után mindkettővel végeztek.

Orvar tanítványai szóródni kezdtek a falakon, ahogy sikerült az ellenfelet visszafogniuk. Ekkor a solymászok elengedték madaraikat, amik egyenesen az íjászokat vették célba. Hangosan felordítottak és kisebb zavar támadt köztük, ahogy a sólymok mélyen a húsokba vájták karmaikat újra és újra. A mágiahasználók a falakról folyamatosan támadtak, keresték az ellenség varázslóit, hogy minél előbb végezhesenek velük.

A csata egyre csak elhúzódni látszott. Az ellenség hullámokban ostromolta őket, újabb és újabb taktikákat alkalmazva. De fáradhatatlanul védték várat. Csak az istenek jó akaratának köszönhető, hogy a Fekete Hollókkal ellentétben, eddig kevés veszteség érte őket. De hogy mikor lesz vége a csatának, azt nem tudták és ők sem tarthatnak ki örökké.

- „Az istenek kegyét és a megbecsülést magadnak kell kivívnod. Máséval nem ékeskedhetsz” - hallotta Sigrid ismét apja hangját a fejében - Ha sikerül, olyan kegyben lehet részed, amiről még álmodni sem mertél. Harcra születünk, ezt sose feledd!

2.fejezet - Eirunn és Ulfgrim

(338 évvel Trond ostroma előtt)

Vörösbérc várának egy eldugott, de ismert részén állították fel a sámán sátrat, ahol a legnagyobb nyugalomban tevékenykedhetett Ulfgrim, a klán sámánja és tanítványai. A sátorban a döngölt földet különféle bundákkal és bőrökkel terítették le, körben asztalok, ládák, edények és szertartási kellékek heverték mindenfelé. A fellógatott lámpások fénye bolondos játékot játszott a különféle növények árnyékával, amik felakasztva száradtak. Ulfgrim a földre terített bundákon térdelt, miközben az áldozati szertartáshoz válogatta össze a különféle szárított gyógynövényeket. Közeledett a nyári napforduló estéje, mikor a nappalok ismét rövidülni kezdenek és a szokásoknak megfelelően éjfélnél az isteneknek áldozatot mutatnak be. A sátor tőle távolabb eső sarkában egyik ifjú tanítványa rendezte a szertartáshoz szükséges kellékeket. A fiú tehetségesnek bizonyult és ezúttal őt választotta segédjeként a szertartások levezetéséhez. Ahogy Ulfgrim ott térdelt ölében a tállal, amiben a gyógynövényeket őrlötte, a lámpások fénye megremegett. Hirtelen rossz előérzet fogta el, mely egészen a zsigereiig hatolt. Mély

levegőt vett és óvatosan letette maga elé a tálát, de az érzés nem hagyott alább. Hatalmas súllyal telepedett vállaira, szája hirtelen kiszáradt és összeszorult a torka.

- Most elmehetsz - mondta anélkül, hogy a fiúra nézett volna - A mai szertartás elmarad. Szólj mindenkinek!

- Ezt hogy érti? - kérdezte a fiú meglepetten.

- Valami történt, vagy történik, ami sokkal fontosabb - vállá felett a tétovázó fiúra tekintett, aki letette a ládikát, amiben éppen keresgélt - Tedd, amit mondtam!

- Rendben... - mondta a fiú bizonytalanul, majd kilépett a sátor ajtaján.

Ulfgrim elővett egy nagyobb tálát és vizet töltött bele. Egy rövid ideig csak saját hullámozó tükörképét figyelte, míg várta, hogy a víztükre teljesen kisimuljon. Kopaszra borotvált fejét tetoválások tarkították, barna szakállát díszes karikával fogta össze, kék szeme gondterhelten nézett vissza rá. Újabb mély levegőt vett és kezét a tál felé helyezte. Szemét behunyva az őseik nyelvén ígét mormolt, miközben tenyerét a víz felé fordítva körkörös mozdulatokat írt le. Mikor végzett mutatójával finoman megérintette a víz felületét. Szeme kékes fénnel izzott fel, ahogy lassan kinyitotta. Fényét a tálban lévő víz haloványan visszatükrözte, majd hasonló fénnel derengett fel.

Egy hollót látott, amint egy sólyommal hadakozik a magasban. A sólyom alulmaradt és miközben holtan zuhant a föld felé, testéből a lelke kiszállt. Vészjóslóan, feketén magasodott a holló felé. Lecsapott. A holló holtan zuhant földre és belőle is feketén szállt fel a lélek. Ahogy közelebb hajolt a tálhoz, hogy jobban szemügyre vehesse a képet, a sátor ajtajánál szárnycsapkodásra lett figyelmes. A kék derengés azonnal megszűnt, ahogy egy pillanatra felfelé nézett és ismét csak önmagát látta a víztükrében. Száját keserű fintorra húzta. Sosem szerette, ha megzavarták varázslás közben. Odalépett a sátor ajtajához és ahogy kinyitotta egy sólyom repült be rajta. Ismerte ezt a sólymot, Tyra volt, Eirunn sólyma. Azonnal tudta, hogy valami történt a Suttogó Völgyben, hiszen a sólyom sose hagyta el gazdáját, ki Anoa, a Sólyomasszony papnője volt. A madár idegesen repkedett körbe-körbe a sátorban, végül az egyik asztal szélére leszállt és feszülten forgatva fejét Ulfgrimet figyelte.

- Mégis mi történt? - kérdezte a férfi, ahogy közelebb lépett Tyrához.

A sólyom csapott néhányat a szárnyával, majd egyenesen Ulfgrim szemébe nézett. A férfi megmerevedett, ahogy elméjét képek és emlékek kavalkádja árasztotta el, melyek ijesztő gyorsasággal peregtek le szeme előtt.

Eirunn a konyhája előtt állt kezében egy kosárral, melyben különféle zöldségeket tartott. Hosszú fekete haja egyenes tincsekben omlott a hátára, gyönyörű fiatal arca kipirult a

kerti munkától a meleg nyári napon. Egy csapat férfi érkezett meg hozzá. Egy barlangot kerestek, amiről úgy tudták, hogy a völgyben van. A Vörös Sólyom klán jellemző ruházatát viselték, de Ulfgrim még sosem látta őket korábban. Eirunn rövid ideig habozott. Szemöldökét összevonva kérdezte őket, hogy mégis miért keresik. De nem kapott választ, helyette az a férfi, aki a vezetőjüknek tűnt megragadta a kezét. Eirunn elejtette a kosarat, ahogy próbált szabadulni a szorításából, de nem tudott. A férfi egyre közelebb húzta magához, majd a kunyhó falának nyomta, másik két társa segített lefogni a nőt, amíg a férfi letolta nadrágját. A látomás képei hol közeledni látszottak, hol távolodni, ahogy Tyra segíteni próbált gazdáján, de a férfiak fegyvereikkel csapkodtak felé, hogy elkergessék. Végül feladta és csak a levegőben körözött kétségbeejtő gyorsasággal. Eirunn sikított, vergődött, de nem tudott szabadulni. Mikor mind végeztek a földre lökték a megkínzott nőt. A vezetőjük ekkor tört rántott és hasba szúrta még mielőtt felállhatott volna. A férfi egy utolsó elégedett pillantást vetett rá, ahogy kihúzta a pengét, majd intett a többieknek, hogy indulhatnak. Eirunn mozdulatlanul feküdt miközben a vére lassan elborította a földet körülte. Ajka remegett, ahogy valamit mormolt, utolsó erejével felemelte kezét és belecsapott a körülötte elterülő vérbe. A föld megremegett, ahogy az erő elszabadult és nagy erővel földre lökte a távozó férfiakat. Egy utolsó reszketeg sóhajtás hagyta el Eirunn ajkait. A vére feketévé változott és mint valamilyen métely kezdett terjedni végig a völgyön. A fák levelei elszáradtak, ahogy a sötétség kezdte ellepni a tájat. A száraz levelek sorra lehullottak és porrá lettek, amihez a finom por hozzáért minden elpusztult. Madarak repültek a magasba, állatok visítottak és próbáltak menekülni. A férfiak zavarodottan álltak fel, fegyvereikért kaptak és valamilyen láthatatlan ellenséggel kezdtek hadakozni. Hangjuk kínnal telt volt és rémült. Tyra a magasba szállt és egyenesen Vörösbérc vára felé vette az irányt.

Ulfgrim hátra hőkölt az előtte feltáruló szörnyűségektől. Tudta, hogy valami történt, de nem gondolta, hogy ilyen nagy a baj. Idegesen körbenézett a sátorban, majd felkapta a botját és a táskáját azonnal útnak indult. Tudta, hogy nincs sok ideje.

Ahogy a Suttogó Völgy felé tartott, szüntelen az istenekhez imádkozott. Nem sokkal Eirunn felbukkanása előtt látomása volt. Az istenek azt akarták, hogy vessenek véget a völgyben zajló istenkáromlásnak, amit a Fekete Holló klán művelt Wodar, a Halálhozó tiszteletére. Mikor Eirunn megérkezett Vörösbérc várába, már tudta mit kell tenniük. A Vörös Sólyom klán hadat üzent a Fekete Hollóknak és véres küzdelem árán elfoglalták a völgyet. Eirunn Anoa kegyéből felszentelte és az istenek visszatérhettek a Suttogó Völgybe. Eirunn a völgy tisztásának szélén telepedett le, hogy a megfelelő

szertartásokat elvégezhesse és végérvényesen megtisztíthassa minden szegletét a gonosztól. A Vörös Súlyom klán egy kis kunyhót épített neki és segítettek, amiben tudtak. Azóta majd egy év telt el és Ulfgrim rendszeresen meglátogatta. Kedvelte Eirunnt, különlegesnek tartotta.

- Az a barlang... - hagyta el Ulfgrim száját, ahogy a felismerés éles törként hasított belé. Lépteit megszaporoztta, ahogy a fák törzsei között végre meglátta a völgy bejáratát.

Egyik alkalommal, amikor meglátogatta Eirunnt, a papnő a segítségét kérte. Elvitte a völgy széléhez, ahol egykor egy barlang bejárata volt, de most a sziklaomlás teljesen elfedte.

- Ez itt - mutatott Eirunn a barlang felé - Valami nincs rendben. Mikor idejöttem, hogy megnézzem mi lehet odabent rossz érzés fogott el.

- Mire gondolsz?

- Nem érzed? - a férfi karjába karolt és lassan a barlang felé kezdte vezetni.

Ulfgrim megtorpant, ahogy a tarkóján felállt a szőr. Mintha a levegő hirtelen megfagyott volna körülötte és fémes íz lepte el a száját. Egész teste remegett. Úgy érezte, most azonnal mennie kell onnan, mert bármi is lakozik a barlangban az mérhetetlenül gonosz.

- Te zártad be? - kérdezte végül, mikor visszanyerte önuralmát.

- Anoa utasítására igen. Nem tudom mi van ott, jómagam nem mertem bemenni olyan rossz érzés fogott el már csak a közelségétől is. De mágiával védelem alá vontam és az isteneket segítségét kértem, hogy ne kerülhessen ki onnan soha bármi is az gonosz, ami odabent lakozik. A barlang bejáratát pedig beomlasztottam, hogy ha valami élő lenne ott, az ne tudjon kijönni és más se mehessen be.

Távolabb ment a barlangtól, Ulfgrim szótlánul követte.

- Ez a hely nem kerülhet vissza a Fekete Holló klához. - mondta Eirunn rövid morfondírozás után.

Fekete szemeivel mélyen a férfi szemébe nézett, ahogy megállt vele szemben. Ulfgrim kezével óvatosan végig simította Eirunn gyönyörű arcát, mint a világon a legtörékenyebb dolgot érintené meg.

- Soha nem kapják vissza, erre szavamat adom. Ez az istenek akarata is, nem véletlen üzenték ki innen őket.

Eirunn elmosolyodott, ahogy megfogta a férfi kezét, hogy még jobban belenyomhassa az arcát.

Ulfgrim nagyot nyelt, ahogy az emlék felsejlett benne. A Suttogó Völgyben ezek után sokáig minden rendben volt. Eirunn jól végezte dolgát. És most? A völgy bejáratán át

szinte kiárad a sötétség és a pusztítás. Hogy az a valami okozta, amit a barlangba bezártak, vagy valami más, ennyiből nem tudta megállapítani.

Ahogy az átjáróban egyre mélyebbre ment, ismét úrrá lett rajta a baljós érzés. A fák csupasz ágai sötétebb árnyékot vetettek, mint bármikor és néma csend ülte meg a környéket. A jeges szél, mint ezernyi penge metszette a bőrét, hiába volt nyár.

Megtorpant. Egész teste megfeszült, ahogy valami megérintette a vállát. Lassan hátrafordult és az érzés eltűnt. Eirunn állt előtte. Áttetsző alakját halovány derengés ölelte körül. Ha mestere nem készítette volna fel éveken keresztül a sámán létre talán el sem hinné, amit most lát. Tisztában volt vele, hogy ami itt most történik az csak az istenek kegyéből lehetséges.

- Eirunn...? - hagyta el tétován a száját.

A szellem alak csak bólintott.

- Mutatnom kell valamit. A segítségedre van szükségem... Kövess! - mondta halkán. Hangja egyszerre hatott közelinek és távolinak, ahogy mindent körülölelt.

Ulfgrim szinte megbabonázva követte a sötétlő erdőn keresztül.

- Tyra megtalált. Láttam mit tettek... - mondta szomorúsággal a hangjában.

- Ismerted őket?

- Nem. Bár a mi klánunk tradíciói szerint öltöztek, nem közülünk valók voltak. Sosem láttam őket korábban. Mégis mi történt itt?

Eirunn némán haladt tovább vezetve a férfit a tisztás felé. Majd egy pillanatra megállt és felnézett az égre. Tyra sívítása törte meg a baljós csendet.

- Amit elkövettek az megbocsáthatatlan és istenkáromlás - mondta szigorúan - Anoa papnője ként nem lett volna szabad elöntse lelkem a bosszú, de gyenge voltam és Wodar megkörnyékezett... - lassan Ulfgrimre nézett, tekintete bánattal volt tele - Ezt én tettem. Kértem Anoát, hogy sújtson le rájuk és mindenkire, aki valaha ennek a völgynek a nyugalmát háborgatni akarja. Elátkoztam mindent és lelküket ide kötöttem, hogy megváltást se kaphassanak. Aki ide belép, az örökre itt marad és a lelke örök kárhozatra lesz ítélve. De az átok még nem nyerte el teljes erejét... - lépett oda a férfihoz, és lágyan végig simította az arcát - Sietnünk kell...

Kezét maga mellé ejtette, mintha ezernyi súly húzta volna le és megszorázta lépteit. Ulfgrim csak nézte, ahogy halovány alakja távolodik, majd megcsóválta a fejét, erőt vett magán és utána sietett. Ahogy tisztásra értek a távolban apró pontként világított kunyhójának ablakán a tűz, amit Eirunn rakott otthonában, hogy ételt készítsen. Most mutatta az utat a sötétben, mint jelző fény az éjszakában. Nem messze a háztól alakokat

látott. Áttetsző alakjukkal saját testük felé magasodtak. Azok a férfiak voltak, akik Eirunnt megölték. Ahogy ott álltak, szemükben látszott a felismerés és a gyász. Testük véres csata nyomait viselte, amit egymással vívtak örületükben. Egyszerűen lemészárolták egymást. Ahogy Ulfgrim közeledett feléjük, tudomást sem vettek róla.

- Várj! - mondta, majd egy hirtelen jött gondolattól vezérelve odalépett az egykori vezetőjük testéhez. A szellem meg sem mozdult, csak meredten nézte saját testét. Ulfgrim lehajolt, és lélegzetvisszafojtva óvatosan szabaddá tette a férfi alkarját, ezzel felfedve a fekete szárny alakú tetoválást.

- Fekete Hollók voltak - mondta miközben felállt.

Eirunn odalépett Ulfgrim mellé, hogy ő is láthassa, amit talált.

- Akkor talán mégsem Wodar volt, aki eluralkodott rajtam... Ezért engedte Anoa...

A hűvös szél, mintha alább hagyott volna egy pillanatra, ahogy arcán átsuhant a megkönnyebbülés.

- Gyere.

Eirunn egyenesen az aprócska kunyhóhoz ment, amitől nem messze a teste feküdt. Ulfgrim fájdalmával küzdve fordította félre tekintetét. Sok dolgot látott már, de erre semmi sem készíthette fel. Szárnyait suhogtatva Tyra leszállt a bejáratnál elkészített helyére, ahol mindig várta gazdáját. Csak figyelte őket, ahogy némán beléptek a kunyhóba. Frissen főtt étel illata lengte be az egész helyet. A lassan kialudni készülő tűz, mintha minden sötétséget kint tartott volna és melegséggel árasztotta el az egész kunyhót. Ulfgrim eleinte sokszor járt itt, több hívőt is elkísért már ide és a hely semmit sem változott az idő múlásával, mindig is az a kellemes hely volt, ahova szívesen jött. Eirunn ahhoz az a szobához lépett, ahol egykor álmra hajtotta a fejét. Az ajtóban állt és egyenesen befelé nézett. Ahogy Ulfgrim odalépett összeszorult a torka. Egy csecsemő aludt bölcsőjében.

- El kell vinned innen, mielőtt az átok teljes lesz. Én már nem tartozok közétek és magam is a terhét kell hordjam, amit az álnok harcosokra szabtam. A neve Asvard. A te fiad. Egy lesz közülünk és ő lesz a kulcs, hogy a Sólýomasszonyt kiengesztelje a néped. Ember addig nem teheti be a völgybe a lábát, de ha mégis, akkor kínok kínjával hal és egy lesz azok közül, akik ezt tették. A sólymok örökre elhagyták ezt az átjárót, ahogy Tyra is tenni fogja. Kérlek, viseld gondját Asvardnak!

Ulfgrim csak nézte a gyereket, majd Eirunnhoz fordult.

- Minden megteszek, ami csak erőmből telik.

Odalépett a gyermek mellé és óvatosan felemelte, hogy ne ébressze fel. Felvett egy takarót, ami Eirunn fekhelyére volt terítve és betakarta, hogy a kinti hideg meg ne ártson neki.

- Kérlek siess és többé ne gyere vissza! Mikor a tűz kialszik a lelkek megértik sorsukat és az átok rajtad is fog.

Ulfgrim némán bólintott és elindult. Mikor távolodni kezdett a kunyhótól, még egy utolsót hátra pillantott. Eirunn a kunyhó ajtajából figyelte őket, alakja halványulni kezdett, ahogy búcsúra emelte kezét. Ulfgrim viszonozta a búcsút és érezte, ahogy egy forró könnycsepp gördül le az arcán, ahogy Eirunn a semmibe veszett.

Mikor Ulfgrim kilépett a völgy bejáratán az átjáróban azonnal megjelentek a halott harcosok lelkei. A sötétből figyelték, ahogy távozik, szemükben harag izzott. Érezte, hogy figyelik minden mozdulatát és tudta, hogy őrzőkké váltak, akik soha többé nem hagyhatják el a völgyet, szellemük oda kötött és bárki is lép át az átjárón végeznek vele, halálával pedig egy lesz közülük. Szellemük nyughatatlanul kísért majd, míg az átok ellepi a völgyet.

Ulfgrim nehéz szívvel tért haza. Eirunn kérésének eleget téve felnevelte a kisdedit. Vörösbérc várában pedig híre ment az istenkáromló tettnek és többé nem mentek az átjáró közelébe. Ulfgrim és Asvard voltak az utolsók, akik épségben elhagyhatták azt az átok sújtotta helyet.